

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. március 23.
(vasárnap)**

Szepesy László

ELJÖN AZ ÚR

Lekció: Malakiás 3,1-6

Alapige: Malakiás 3,1
...eljön az ő templomába az Úr...

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged mennyei Édesatyánk hűségéért. Köszönjük neked, hogy az elmúlt héten is megőriztél minket a benned való hitben, és hogy lelkünket, hitünket tápláltad igéd által. Hálát adunk neked a testvéri támogatásért, amit kaphattunk.

Köszönjük, hogy amikor szenvedés, vagy baj ért minket, akkor sem maradtunk egyedül, Te mindvégig ott voltál jobb kezünk felől, és hogy irgalmasod és kegyelmedet nem vonod meg tőlünk. Hálát adunk azért, hogy Te nem változol, mindig ugyanaz vagy. Köszönjük, hogy mikor eltévelyedtünk, amikor bűnt követtünk el, még ha észre sem vettük, akkor is kegyelmes maradtál és magadhoz hívtál minket.

Hálát adunk neked Pásztorunk, hogy mindenben gondoskodtál rólunk, és hogy ezen a mai napon összegyűjtöttél minket neved imádására, magasztalására. Kérünk Téged, hogy most is támogass, formálj minket igéden keresztül, és add, hogy téged megismerve, Téged követve tudjunk a Te dicsőségedre élni. Ámen!

Ámen.

Igehirdetés

Ezt az igeszakaszt főként Keresztelő János eljövetelével kapcsolatban szoktuk emlegetni, hiszen az az első követ, akiről Malakiás ebben az igeszakaszban beszél, Jézus magyarázata szerint is Keresztelő János volt. Isten őt küldte el a Messiás eljövetele előtt, hogy utat készítsen számára, hogy népe felismerje az időt és alkalmat, amikor eljön a Messiás. Keresztelő János eljövetele a Messiás eljövetelének bizonyos jele volt. Akkoriban sok álmessiás

ELJÖN AZ ÚR

támadt, akik azzal az igénnyel léptek fel, hogy őket Isten küldte. Isten azonban egy határozott jelet adott népének, amely alapján eldönthették, hogy melyikük is az igazi. Ez a jel az a próféta volt, aki a Messiás előtt jelent meg, aki útkészítője volt neki. Ez volt Keresztelő János. Feladata az útkészítés volt, azaz, hogy Isten népét felkészítse arra, hogy megfelelő szívvel és hittel várja az eljövendő Krisztust.

A felolvasott ígélet második része pedig Jézus Krisztusról szól. Ő az Úr, aki eljön az Ő templomába, ahogyan virágvasárnap is Jézus első útja a templomba vezetett Jeruzsálemben. Ő a szövetség követe is, aki helyreállítja, megerősíti Istennel kötött szövetségünket.

Ezek az igék Jánossal és Jézus Krisztussal részben már beteljesedtek, de fontos úgy is megvizsgálunk őket, hogy mit jelentettek Malakiás kortársai számára, akik nem élhették meg ezeket az eseményeket. Ezeknek az ígéreteknek már ott és akkor, amikor Malakiás által mindezeket megígérte az Úr, nagy jelentősége volt, nem csak később, amikor ténylegesen be is teljesedtek. Elsősorban Malakiás kortársai szívében akart Isten munkálkodni ezen igék által, nem csak azokéban, akik már tudják, hogyan teljesedtek be. Ezért ma ezt az ígét elsősorban abból a szemszögből kívánom megvizsgálni, hogy mit jelent Isten népe számára ez az ígélet, amit Isten adott. Különösen is egy dologra szeretnénk koncentrálni, még pedig arra az ígéletre, hogy eljön az Úr!

Eljön az Úr! Nagyon egyszerű és könnyen érthető ígérete ez Istennek. Nem sok mindent kell ezen magyarázni. Mégis alig akad a Szentírásban olyan ígélet, amelyhez annyi remény, vigasz és áldás kötődne, mint ehhez a rövid mondathoz: eljön az Úr. A jelentése egyszerű: Isten egyszer úgy jön el közénk, emberek közé, hogy mindenki számára egyértelmű lesz, hogy Ő létezik. Minden szem, és minden szív meglátja Őt. Azok is, akik hisznek benne, és azok is, akik nem. Régi ígérete ez a mi Urunknak. Mikor ígérte meg először? Mikor hangzott el először ez az ígélet? Mondhatnánk úgy, hogy az ősidőkben, a kezdetek kezdetén. Amikor az ember a bűneset miatt távol került Istentől, Ő már akkor megígérte, hogy eljön közénk, és helyreállítja a velünk való kapcsolatot. De mivel a Szentírás azt tanítja, hogy megváltásunkat Isten már a világ teremtése előtt elhatározta, ezért mondhatjuk azt is, hogy Isten már az idők kezdete előtt eltervezte, hogy eljön közénk!

És Isten azóta újból és újból megerősítette ezt az ígéletét. Mert azt nem rövid időre, vagy csak egy bizonyos korban élő embereknek szánta, nem csak Jézus kortársainak válhatott fontossá, hanem minden kor, minden idők emberének. Isten minden hívőnek megígéri, hogy eljön, akármilyen helyzetben is legyen az illető. Szeretné is, hogy ez legyen a mi reménységünk, minden hívő reménysége, akármilyen helyzetben is legyünk. Azért mondom, hogy akármilyen helyzetben, mert Isten ezt nem csak az örülőknek ígérte meg, hanem a szenvedőknek is. Nem csak a várni tudóknak, hanem a türel-

metlenebbeknek is. Ahogyan ez az ígéret minden nemzedéket áthidal, érvényes marad, és nem veszít semmit vigasztaló, bátorító, reményt adó erejéből, úgy minden élethelyzetet is magába foglal. Ez a reménység a szenvedés, a nélkülözés, de a bőség és öröm idején is aktuális marad, és szól hozzánk. Szenvédőnek és örvendezőnek egyaránt nagy ígéret ez: eljön az Úr!

Mivel Isten mindenkor éleszteni akarja szívünkben ennek a reménységnek a lángját, ezért emlékeztette népét a próféták által újból és újból erre az ígéretre. Ezért is találkozunk a prófétai könyvekben újra és újra Krisztus eljövételének ígéretével. A keresztyén egyház pedig minden korban hitte és hirdette ezt. Ez a reménység itatta át az Ószövetség idejében élő hívők szívét, ahogyan az Újszövetség apostolai és evangélistái is ebben reménykedtek. Eljön az Úr! Ezzel az ígérettel zárul a Szentírás a Jelenések 22,20-ban, ahol Urunk megígéri: „bizony hamar eljövök”. És János apostol erre feleli: bizony, jövel Uram Jézus!

Malakiás próféta idejében sem volt ez másként. A Messiás eljövételének ígéretével bátorította az Úr az Övéit a prófétán keresztül, akiknek volt okuk a csüggedésre. Ugyanis az ő idejükben is nagyon súlyos és látványos bűnök terhelték az egyházat. Malakiás könyvének első két fejezete szinte csak ezeknek a bűnöknek a feltárásával, megmutatásával és megfeddésével foglalkozik. Rövid emlékeztetőül hadd említsünk meg néhányat ezek közül.

Az emberek Istennek szánt áldozatként csak a maradékot, a hitvány, sánta, beteg állatot vitték el, amely egyébként másra már úgy sem volt jó. Még magasabb rangú tisztségviselőknek, hivatalnokoknak sem adták volna oda, de úgy gondolták szívükben, hogy az Istennek azért ez jó lesz. A papok bűne az volt, hogy mindezt némán túrték, és nem emelték fel szavukat, mondván, hogy ez nem méltó Istenhez. Ők maguk sem végezték jól szolgálatukat: ahelyett, hogy Isten igéjét és törvényét hirdették volna, és jó példák lettek volna Isten népe számára tetteikkel és szavaikkal, inkább botránkoztató módon éltek. Részben emiatt is szaporodott meg azon házasságok száma, ahol az egyik fél hitetlen volt, vagy más vallású, és a válások száma is részben emiatt növekedett meg. A gyülekezetben sokan minden félelem nélkül vádolni kezdték Istent azzal, hogy igazságtalan, és hogy igazából nem is ítéli meg a bűnt. A 3,5 még több bűnre hívja fel a figyelmünket: szemfényvesztés, babonaság, varázslás, paráznaság, csalás, munkások, özvegyek és árvák – a legkiszolgáltatottabbak kirablása a törvényesség látszata alatt, mások életének ellehetetlenítése. És mindezek mögött az állt, hogy az emberek nem félték Istent.

Mindezeket látva, saját környezetükben tapasztalva az egyház ilyen szintű romlását, a hívó emberek szíve nem maradt érzéketlen. Az egyház, saját gyülekezetünk, testvérünk életének romlása ránehezedik, ráterhelődik a hívó ember életére. Néhányan a hívők közül megszomorodtak ezek miatt. Mások a próféta szavát hallva elsősorban magukat vizsgálták meg, és bűnbána-

tot tartottak. Némelyek – látva a bűn elhatalmasodását – haragra gerjedtek, változást követeltek, Isten ítéletét kérték bűnbe tévedt társaik ellen. Hol van az ítélet Istene? – kérdezték. Hitték és vallották – Isten az ítélet Istene. Az ítélet hozzátartozik az Ő személyéhez, nem lehet a nélkül Istenről beszélni. És ebben valóban igazuk volt. De azt elfelejtették, hogy Isten, amikor ítéletet tart, mindenkit megítél, nem csak azokat, akiket mi szeretnénk. Az ítélet azonban nem jött, és sokan nem tudták, hogy miért? Talán Isten nem is igazságos, és nem bünteti meg a bűnösöket – ezt jelenti a 2,17 kérdése: „minden gonosztevő jó az Úr szemeiben, és gyönyörködik Ő azokban?” Egyáltalán nem is ítél meg senkit?

Nehéz kérdés ez, hogy mit tegyen a hívó ember látva az egyház állapotát, látva a szüntelen jelenlévő bűnt, ami eluralkodik Isten népén? Némelyek ítéletet kívánnak. Azt mondják: nem kellene ítélettel féken tartani a bűn terjedését? Nem lenne jó beülni a bírói székbe, és mások felett ítéletet mondva elhatárolódni tőlük? Isten ítélete nem ezt kívánná? Mások a kegyelem hirdetése mellett állnak ki. Szerintük csak a kegyelmet kellene hirdetnünk, és az majd megváltoztat mindent. Azt kérdezik: nem túl szigorúak akarunk lenni egymással, túl sokszor akarunk büntetni?

Ezekre a gondolatokra válaszol Isten úgy, hogy eljövök! Isten látva egyháza helyzetét úgy válaszol arra, hogy megígéri, eljön. Malakiásnak ezt kellett válaszolnia a hívőknek, akik nem tudták, mit tegyenek. Ezt kellett válaszolnia azoknak, akik nem törődtek bűneikkel, aki elkövették ezeket a bűnöket, akik lazán vették Isten parancsolatait. És ezt kellett hirdetnie mindenkinek, aki közömbös volt ezek iránt a dolgok iránt. Eljön az Úr! Lássuk meg azt, testvérek, hogy ez az ígérete az Úrnak mind az ítélet kívánásánál, mind a kegyelem állandó hirdetésénél több! Mert maga az Úr jön el! A Szentírás szerint életünk nagy nyomorúsága nem az, hogy ítélet, vagy kegyelem nélkül, hanem hogy Isten nélkül élünk! Ő távol van tőlünk, és ez a baj. Ezért az Úr nem csak ítéletet, vagy csak kegyelmet hirdet Malakiás által, hanem azt, hogy eljön közénk. Aki csak ítéletet, vagy csak kegyelmet kíván, az kevesebbet akar, mint Isten. Mert Isten személyesen akar eljönni hozzánk, és az Ő személyében elhozza nekünk az ítéletet és a kegyelmet is.

Erre mondhatnánk azt, hogy Ő már eljött közénk, a hívők számára Isten már közel van, és ez valóban igaz. Akik hiszünk Őbenne, közelebb kerültünk Őhöz a Lelke által, de ebben az életben még mindig érezzük bűneink távol tartó erejét, még érezzük, és hisszük, hogy sokkalta szorosabb kapcsolatba kerülünk majd Urunkkal akkor, amikor már minden tekintetben Vele leszünk! Ezért azzal, hogy hívővé lettünk, nem kerültünk Istenhez a lehető legközelebb. Közelebb kerültünk, de nem annyira, amennyire majd azon a napon, mikor teljesen vele leszünk. Ezért az Ő eljövételének várása a vele való legszorosabb, legbensőségesebb kapcsolatot is jelenti nekünk. Mi, akik már közelebb kerültünk Őhöz, és megérezte az Ő közelségének csodás voltát,

még inkább vágyakozunk arra, hogy még közelebb kerülhessünk hozzá – és ez a vágy az, ami emlékeztet minket arra, hogy valóban eljön az Úr!

Isten azonban, amikor közeledik felénk, bűneink miatt sokszor akadályokba ütközik. Ezért kellett elküldenie Keresztelő Jánost is, akinek meg kellett tisztítania előtte az utat. Mi volt az úttisztítás lényege? Hogy felkészítse az embereket, hogy azok méltóan fogadják az eljövendő Messiást. Ez mit jelent? Először is azt, amit János hirdetett: mindenkinek meg kell tértnie, azaz megvallani bűneit, elhagyni azokat, és reménykedni Istenben, hogy megbocsátja őket Krisztusért. Ezért is keresztelte meg az embereket a bűnök bocsánatára. Ez a fajta bizalom és reménység Krisztusban az, amely szükséges ahhoz, hogy az ember kellő alázattal, tisztelettel, bizalommal és hálával fogadja Őt, mint egy királyt. Ha mindezek nincsenek meg bennünk, akkor Krisztust nem fogadjuk az Őt megillető módon. Ahogyan kortársai közül sokan nem is tették. Sokan megbotránkoztak Őbenne, amikor bebizonyította, hogy az Ember Fiának van hatalma megbocsátani a bűnöket. Azért, mert szívükben ott volt a kétely, ott volt a bűn, amely akadálya volt annak, hogy azt az igazságot, hogy Krisztusra van szükségük, hogy bűneikre bocsánatot nyerjenek, elfogadják.

Azok szívében viszont, akik várják az Urat, útkészítés folyik. Ez nem csak Keresztelő János munkája volt régen, nem csak az ő kortársai szívét kellett megtisztítani, hanem Isten Lelke ma is tisztítja Krisztus hozzánk vezető útját. Mert az Úr, a Messiás eljövetele csak azok számára reménység ma is, akik várják, hogy bűneikből megtisztíttassanak, akik ezt egyedül Krisztustól remélik, nem pedig maguktól. Mert a megtisztítást csak is Őtőlé várhatjuk. Ezt hangsúlyozza Malakiás is, az alábbi versekben: Eljön az Úr, aki olyan, mint az ötvös, vagy mint az ezüsttisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, azaz az Övéit. Fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt, és azt viszi véghez, hogy az Övéi igazsággal fogják Istent tisztelni. A hívők számára örömhír az, hogy eljön az Úr, mert számukra helyreállítást jelent, mert Krisztus kedvessé teszi őket és áldozataikat Isten előtt.

Számtalan példában láthatjuk Krisztus életében is, hogy hogyan állította helyre az Istentiszteletet, és tette kedvessé az emberek áldozatát. Megtisztította a templomot, felhívta a figyelmünket, hogy Istent elsősorban lélekben és igazságban imádjuk, nem üres szívvel, megszokásból és külső szertartásokkal. Megtanított helyesen imádkozni, és arra, hogy Isten parancsolatai fontosabbak, mint az emberek rendelkezései. Jézus életében láthatjuk azt is, hogy hogyan jött el Isten hozzánk. Hogyan ment közel a vámszedőkhöz, a többszörösen elvállt samáriai asszonyhoz, a leprásokhoz, vagy Zákheus-hoz, és hogyan vonta őket közel Istenhez. Eljött az Úr, hogy közel kerüljünk hozzá!

Ezért Ő a szövetség követe. Malakiás így nevezi Őt, mert Krisztus eljövételének célja az volt, hogy megerősítse az Isten és közöttünk lévő szövet-

séget, amelyet mi számtalanszor megszegtünk. Mindezt pedig nem pusztán tanításával, hanem saját vérével és golgotai keresztyével tette meg. Eljön az Úr! Számunkra örömhír ez, mert közel jön, mert helyreállít minket, megerősíti vele való kapcsolatunkat, szövetségünket.

És mi következik mindebből? Eljön az Úr, tehát várjátok Őt! Az eljövettel ígéretének következménye a váradalom a hívő ember szívében. Mivel megígérte a gazda, hogy hazajön, ezért Őt serényen dolgozva várja az Ő szolgálja. Mivel megígérte a pásztor, hogy visszajön, és szétválasztja a kecskéket a juhoktól, ezért az Ő nyájához tartozók reménykedve várják Pásztoruk megjelenését. Az Övéi, látva a sok konkolyt a búza között, nem ítéletnapot akarnak tartani, hanem várják az Urat, és teszik azt, amit rájuk bízott az Úr!

Ugyanakkor azt is mondja Malakiás, hogy az a tűz, amely az aranyat és ezüstöt megtisztítja a szennytől, egyidejűleg megégeti a pozdorját is. Azaz: Krisztus eljövele nem mindenki számára lesz áldás, hanem sokak számára az ítélet napja lesz. „És kicsoda állhat meg az Ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvös tüze, és a ruhamosók lúgja!” Sokan kívánják az ítéletet mások számára, és nem gondolnak bele abba, hogy ők maguk sem menekülnek meg ettől az ítélettől. Krisztus ugyanis azért is jött, hogy ítéletet tartson. Ezt mondja: ítéletre indulok hozzátok, és gyors tanú leszek. Azért hangsúlyozza, hogy gyors tanú lesz, mert sokan Isten szemére hányják, hogy késik az ítélettel. Nekik válaszolja: gyors tanú lesz, de nem pusztán mások ellen, hanem mindenki ellen. Mert Krisztus valóban megítélni jött a világot. A golgotai kereszten saját magán hajtotta végre az ítéletet, mindazokért, akiket neki adott az Atya, akik hisznek Őbenne. A többiek ítélete pedig még nem teljesedett be. Még kegyelmes az Úr, még van lehetőség a megtérésre! Erre szólít fel a 7. versben: térjétek hozzám, és én is hozzátok térek. Aki pedig nem teszi meg ezt, annak az Ő eljövele fenyegetésként lebeg élete felett, mert ítéletet kell várnia.

Íme eljön! És mi hozzátehetjük: íme eljött, bizonyosságai vagyunk ennek, bizonyossága ennek a szívünkben munkálkodó Szentlélek. És ahogyan már egyszer eljött, úgy újból el fog jönni. De akkor már máshogy. Eljött ítéletet tartani a golgotai kereszten, de eljön úgy is, hogy a világ felett fog bíróként ítélni. Eljött megkönyörölni sokakon, de eljön, hogy fel is támassa őket az örök életre. Ismét eljön az Úr! Már nem lesz útkészítője, nem lesz semmi jele annak, hogy ez mikor fog bekövetkezni, de eljövele bizonyos. Malakiás megerősítésként ismétli: íme, eljön.

Tegyük fel kérdésként igénk kapcsán: valóban őt várjuk, vagy csak valamit várunk az Ő eljövételével kapcsolatosan? Várjuk a szenvedés végét, várjuk az ítéletételt mások felett, várjuk az áldást, az örök életet? Azt várjuk, hogy valami történjen, vagy magát az Úr Jézus Krisztust várjuk? Mert Ő jön el! Várjuk-e úgy Őt, mint a menyasszony a vőlegényt? Örvendezünk-e annak, hogy életünk, neki való szolgálataink nem hiábavalóak, mert a mi gazdánk

és Urunk visszajön? Az Ő várása csak egy érzés számunkra, vagy pedig élet, amely tetteiben mutatkozik meg?

Eljön az Úr, ragyogtatja fel Malakiás által az Ószövetség végén ezt az ígéretet Isten, ahogyan az Újszövetség végén is teszi, és valóban eljött. Adja meg nekünk Isten, hogy szívből, hittel kívánhassuk és felelhessünk erre az ígéretre úgy, mint az apostol: bizony, jövel Uram Jézus!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged mennyei Édesatyánk, hogy nem pusztán egy követet, egy angyalt küldtél el hozzánk, hanem a számodra legértékesebbet, Egyszülött Fiadat, a mi Megváltó Urunkat, Jézus Krisztust. Köszönjük, hogy újból és újból Őt hozod eléink, és felragyogtatod a Te ígéretedet, hogy eljön miközénk.

Hálát adunk azért, hogy Lelked munkája révén hittel, örömmel várhatjuk azt a napot, és hogy reménységünk lehet afelől, hogy akkor megtisztítasz, megszabadítasz minket minden bűnből, elveszel tőlünk minden gyarlóságot, amely most még bennünk van. Köszönjük Urunk, hogy ezt a várakozást szívünkben éleszted. Szeretnénk méltóképpen várni téged életünk minden napján, szeretnénk, ha ez nem pusztán egy érzés, hanem élet lehetne a mi szívünkben.

Köszönjük Urunk, hogy türelmes és hosszan tűrő vagy akkor is, amikor mi úgy élünk, mint ha sosem jönnél el közénk. Bocsásd meg, hogy életünkkel, cselekedeteinkkel, gondolatainkkal másokat botránkoztatunk. Kérünk, szabadíts meg minket abból, hogy mindent gyorsan el akarjunk ítélni, de abból is, hogy olcsó kegyelemmel mindent bűnt el akarjunk palástolni. Kérünk, add hogy mindig Te legyél szemünk előtt, és hogy egyedül Téged várhassunk.

Kérünk gyülekezetünkért, add, hogy hadd lehessen mécses városunkban.

Add, hogy eljöveteled reménysége erősítse betegeinket, gyászoló testvéreinket. Könyörgünk szenvedő testvéreinkért, Te adj nekik erőt fájdalmaik elhordozásához, és mindenek előtt hitet letenni terheiket a golgotai kereszt tövébe. Álld meg családjainkat, gyermekeinket, mindenben Te viselj gondot rólunk. Így kérünk ukrán testvéreinkért, Te, aki a világmindenség Ura vagy, és uralkodsz minden népen és birodalmon, Te teremts békét számukra. És különösen könyörgünk kárpátaljai testvéreinkért, te légy erősségük és támaszuk ezekben az időkben.

Maradj velünk őriző pásztorunk, te vezess továbbra is minket azon az úton, amelyre elhívtál minket. Köszönjük, hogy reménykedhetünk mindennapi jelenlétedben, irgalmadban, kegyelmedben. Legyen áldott érte a neved örökkön örökké.

Ámen.

675

Semmi kétség, Krisztus eljön

(806)

✂ Amelrooy, J.C. van (-?-)

🎵 De Heer, Johannes (1866-1961)

🎵 [?]

Sem - mi két - ség, Krisz - tus el - jön, sem - mi két - ség, Krisz - tus jön!

Né - pek, hall - já - tok vi - gyáz - va,

Mesz - sze zeng a har - so - ná - ja,

Szál a hí - re száj - ról száj - ra,

Sem - mi két - ség, Krisz - tus jön, sem - mi két - ség, Krisz - tus jön!

2. Semmi kétség, Krisztus eljön, semmi kétség, Krisztus jön!

Tartsatok ki, hű testvérek,

Hogyha jönnek szenvedések,

Megmaradjon reménységtek:

Semmi kétség, Krisztus jön, semmi kétség, Krisztus jön!

3. Semmi kétség, Krisztus eljön, semmi kétség, Krisztus jön!

Félsz-e bűnös? Jöjj és lássad,

Új élet csak Tőle támad,

S így kegyelme rád is árad:

Semmi kétség, Krisztus jön, semmi kétség, Krisztus jön!